

Người đẹp Hòa Lan viếng Việt Nam

'Con Cua' & "trai CaiSầu"

Huỳnh long Trị

Bài này còn có thể có tựa là "Người đẹp Hòa Lan viếng Việt Nam".

Mùa hè năm nọ, cách đây khoảng hơn 10 năm, tôi ở Hòa Lan điện thoại cho em gái tôi ở Saigon để hỏi thăm sức khỏe của má tôi. Ba tôi đã mất lâu rồi. Má tôi năm đó 91 tuổi. Em tôi nói: "Má yếu nhiều rồi, không còn đi đứng một mình được nữa, nhưng còn sáng suốt. Anh chị sắp xếp về thăm má một lần".

Tôi bàn với vợ tôi và thấy lúc đó tôi đã xa quê hương 22 năm, vợ tôi và 2 đứa con thì đã rời Việt Nam 17 năm rồi. Cho nên chúng tôi quyết định về Việt Nam. Chuyến đi này là một công 4 chuyện: ngoài việc thăm má tôi và ba vợ tôi, tôi còn thăm quê ngoại của vợ tôi ở Mỹ Tho và xem quê hương thay đổi ra sao.

Con gái tôi thì bận việc làm cho nên không đi được. Con trai tôi lúc đó là sinh viên, đã 21 tuổi. Hồi nó sang đây không đầy 4 tuổi. Tôi cũng muốn nó về thăm ông ngoại và bà nội nó. Bà ngoại và ông nội nó đã mất lâu rồi. Bây giờ nó có một con bạn gái người Hòa Lan, 19 tuổi. Tụi nó học chung một trường trung học và quen nhau hơn 3 năm rồi. Muốn con trai tôi đi thì phải rủ con bạn gái của nó nữa. Vợ chồng tôi hỏi nó thích đi Việt Nam không, tụi này bao hết. Nó nói nó thích và nó về hỏi ba má nó. Ba má nó đồng ý.

Con nhỏ này cao lớn, có thể nói là người đẹp. Nó cũng ngộ: Thịt gà có xương là nó không ăn. Nó thường tới nhà tôi chơi và ăn cơm chung với tụi này. Một hôm nó thấy con cá trong nhà bếp nó nói: "Tội nghiệp". Triều, con trai tôi dạy cho nó bập bẹ mấy tiếng Việt: "Một cuốn chả giò, hai cuốn chả giò..." Tôi nói với Triều: "Sao mày không dạy nó nói: Em yêu anh", nó cười.

Trước khi đi về Việt Nam, Tessa, bạn gái của Triều nói với tôi: "Ba Triều à, đi về Việt Nam cho tôi ăn cái gì thì ăn đừng cho tôi ăn con cua". Tôi nói với nó: "Mày ăn thịt nó chớ nó có ăn thịt mày đâu mà mày sợ". Nó nói: "Tôi nói rồi, tôi không có ăn thịt con cua à nghen". Tôi nói với vợ tôi: "Nó sợ con cua mà con khác nó không sợ".

Hôm về Việt Nam ba má và em gái nó đưa 4 người tụi tôi tận phi trường. Máy bay Hòa Lan bay thẳng từ Amsterdam đến Saigon mất 14 giờ, có đáp xuống Kualumpur nghỉ 2 giờ. Sau khi làm thủ tục xong, ra khỏi phi trường thì ngộ quá, cả hàng rào người đứng hai bên như đón khách vậy. Tôi còn đang ngỡ ngàng thì nghe em gái tôi gọi: "Anh tám..".

Trên đường về nhà má tôi ở chợ Vườn Chuối, tôi không nhìn được đâu là đâu. Saigon bây giờ thay đổi nhiều quá. Xe gắn máy chạy đầy đường, bóp kèn inh ỏi. Các cô lái xe đội nón rơm, mang khẩu trang. Về nhà gặp lại má tôi, mừng vui. Má tôi nằm một chỗ, nhưng còn tỉnh. Tôi giới thiệu bạn gái của Triều. Má tôi nói: "Sao con bồ của thằng Triều giống con đầm quá vậy".

Chiều ý Tessa đi ăn tiệm tụi tôi không đặt cua. Ở nhà nấu không có cua. Tôm thì nó ăn. Cá nó cũng không thích lắm. Nhưng chuyện con nhỏ này sợ rồi cũng đến mà đến 3 lần:

Vợ chồng bạn của em gái tôi mời đến ăn

com tối. Vợ chồng ở Mỹ về Việt Nam làm việc cho hãng sản xuất máy lạnh của Mỹ. Vừa ngồi xuống bàn thì thấy một đĩa cua rang muối.

Tui nói Tessa nó không ăn cua. Cô bạn của em gái tui nói không sao có món khác.

Lần thứ nhì, đến nhà thằng cháu, con của ông anh. Thằng này, trước 75, là thợ bạc, không khá giả gì. Sau 75 lặn lội một thời gian. Lúc bấy giờ vàng mua bán tự do và có giá nên nó khá giả. Đến nhà nó, ngoài món tôm còn có cua nữa. Tôi chỉ con của "Lại của nữa rồi Tessa ơi".

Lần thứ ba tại Thủ dầu một (Bình Dương). Anh vợ, con của người bác, trước 75 đi kháng chiến, sau 75 về làm lớn, rủ tui này lên đó chơi. Anh ta đãi bữa ăn trên nhà hàng nổi trên sông. Mới ngồi vào bàn, tôi lại thấy cua nữa: "Lại của nữa rồi Tessa ơi".

Ở Saigon có một khu giải trí, gần trường đua ngựa Phú thọ, tên là Đầm Sen. Mua vé vào cửa người ngoại quốc phải trả tiền gấp đôi. Tôi nói cho Tessa biết. Nó nói: "Như vậy là kỳ thị rồi".

Một hôm ra trung tâm Saigon để mua một vài món đồ, đến tiệm giày Tessa nói muốn mua một đôi giày. Nó mang thử, không có đôi nào vừa cả. Bàn chân của nó quá lớn. Nó nói: "Tôi là người không lồ ở đây rồi".

Một ngày nọ, không biết Triều ở đâu, mà Tessa mua dừa tươi để uống. Nó thích món này lắm. Vợ tui đứng trên lầu chứng kiến chuyện này. Tessa đến một ông bán dừa tươi trước khách sạn. Nó nói chuyện bằng tay với ông. Xong nó trả tiền, ông ta thối lại, nó khóc tay không lấy, cho ông ta luôn. Em gái tui thấy vậy chạy ra, sợ nó bị gạt, nó nói tiền của nó.

Về Việt Nam Tessa nó nói nó nhớ sữa tươi, fromage và khoai tây chiên, là 3 món ăn bình dân của người Hòa Lan. Sữa tươi và fromage không có, khoai tây chiên có. Một hôm hai đứa tui nó đi chơi ở Saigon gặp một tiệm gần Nhà thờ Đức Bà bán khoai tây chiên.

Tui nó về khoe với tôi: "Khoai tây chiên ở

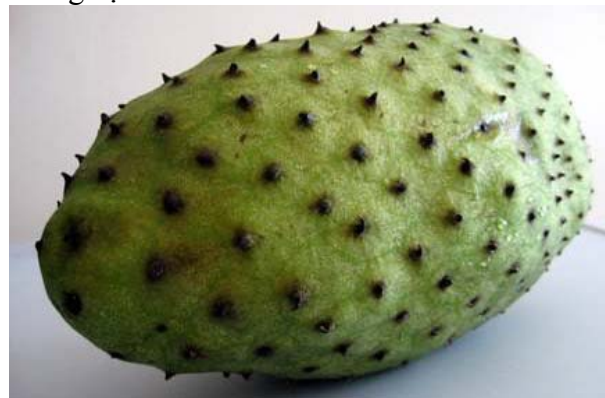
tiệm đó ngon lắm, không thua gì ở Hòa Lan".

Tụi này bao xe đi từ Vũng Tàu về Long Điền, một quận lỵ cách Bà Rịa 4 cây số, để thăm ông già vợ tôi. Xe đậu trước nhà bà láng giềng đối diện với nhà ông già vợ tôi. Vợ tôi gọi bà này là thiểm tám Đức. Trước 75 bà là đồng nghiệp với bà già vợ tôi. Bà thấy xe đậu trước nhà bà, bà đi qua nhà ông già vợ tôi đứng trước cửa hỏi trông: "Xe ai đậu trước nhà tui?" Rồi bà tự trả lời: " Con Hoàng (vợ tôi) chở ai". Bà thấy Tessa ngồi trên góc giường, bà đến nó, miệng ngậm trầu, tay bà nựng cầm Tessa nói: " Mày đẹp quá mày ơi, mày dễ thương quá mày ơi!".

Tội nghiệp con nhỏ nó né bà không được, nó cười.

Ông già vợ tôi thì hỏi: " Tụi con ở xứ nào vậy?" Tôi nói: "Xứ Hòa Lan". Ông mới hỏi tiếp: "Có phải xứ Hòa Lan của sữa bột hiệu "Cô gái Hòa Lan" không?". Lúc đó ở Việt Nam có bán sữa bột hiệu này. Tôi nói: "Đúng rồi" và tôi chỉ Tessa: "Đây là "Sữa cô gái Hòa Lan". Ông cười.

Hôm sau vợ tôi đi chợ Long Điền mua măng cầu ta. Măng cầu này nổi tiếng thơm và ngọt lắm. Dem về rủ Tessa ăn. Thấy trái măng cầu nó buột miệng: "Trái cá sấu". Thì ra vỏ của trái này giống da cá sấu. Rồi nó không ăn. Măng cụt và chuối chà nó ăn.

Thấy con thần lẩn nó nói: "Cá sấu con, dễ thương", rồi lấy máy chụp hình ra chụp.

Hai tuần rưỡi qua thật mau. Tụi tôi trở về Hòa Lan và từ đó không có đi Việt Nam nữa.

Hòa Lan, cuối thu 2008.